

Molt més que una qüestió de reformes

written by Pau Miserachs | 3 de maig de 2020

Existeix sempre un desacord entre la realitat i les doctrines. És l'experiència assistida per la ciència la que ens permet fer interpretacions aproximades de la realitat. Moltes interpretacions no resisteixen el pas del temps.

Economia industrial i economia agrícola són concepcions diferents que no escapen a una observació il·lustrada per la tesi de la divisió del treball si ens proposem augmentar la productivitat, tenint en compte que en el sector industrial i en el sector agrícola els criteris són diferents.

No existeix una bona relació entre l'activitat industrial i l'activitat agrícola, que es fa més patent quan es parla d'industrialitzar la producció agrària per superar els accidents climàtics i les dificultats de conservació dels productes naturals.

La llei del rendiment posa sempre en qüestió la viabilitat de les explotacions agrícoles sense tenir en compte les més de les vegades que es tracti d'explotacions de productes de primera necessitat.

Els moviments de preus demostren també el desequilibri existent en la valoració dels productes agrícoles i els productes industrials. Els preus dels mateixos productes al mercat exterior també influeixen en el sector majorista.

La formació dels preus també varia en funció del risc de saturació de mercat i dels intermediaris, a més de la competència entre les grans distribucions i les petites unitats d'explotació.

La producció agrària té molt a veure amb la depreciació de la

moneda també als països competidors que decideix la formació de preus i requereix un proteccionisme a l'exportació per superar el desequilibri.

El que cal a més, és evitar el desordre en els sectors de la producció industrial, doncs l'economia no és una activitat salvatge sinó que està regulada per lleis de garantia de l'honestedat i les boines pràctiques com són les normes de comerç i de la competència empresarial.

El sector agrícola, per assegurar la seva supervivència, exigeix la nacionalització dels boscos i una certa nacionalització també del sol per impedir que el desenvolupament industrial i comercial converteixi el món rural en un objectiu de domini i control de mercats.

Sense necessitat de socialitzar les propietats agrícoles ni de facilitar el trencament de les unitats territorials agrícoles familiars per les divisions hereditàries, és evident que la concentració en funció dels cultius i el cooperativisme no ha d'afectar el dret a la propietat dels petits agricultors.

És indispensable establir un programa agrari de reformes en acord amb els sindicats de pagesos que valori la conveniència de la socialització de la terra per millorar la productivitat i el benestar del sector.

La realitat també ens demostra que el règim econòmic i social actual no ha substituït completament l'anterior, deixant que el món industrial operi amb el suport d'un ambient de llibertat financera amb poques limitacions regulades pel dret de la competència.

Qualsevol reforma doncs en els sectors agrícola i industrial ha de preveure el compliment de les promeses que signifiquen i justifiquen tota reforma. Segueix viable la llei de contractes de conreu? Compleix la reforma agrària amb els principis de justícia social amb relació als grans latifundis?

S'ha millorat l'existència dels obrers de les fàbriques, i la dels agricultors? Què poden esperar els polítics dels agricultors i dels treballadors quan no s'ha fet el que calia per millorar-los el nivell econòmic?